

Arrest

nr. 125 293 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2013 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 16 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 november 2013 dient verzoekster tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 24 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Op 16/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.4. Bij arrest nr. 118 783 van 12 februari 2014 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Hij argumenteert dat gezien verzoekster een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd, wijzend op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet dat voorziet dat ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep.

3.2. De exceptie wegens gebrek aan actueel belang dient te worden verworpen, nu de Raad op 12 februari 2014 het beroep heeft verworpen en de bestreden beslissing aldus gedwongen kan worden uitgevoerd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aan daar haar asielpcedure nog hangende is nu bij de Raad een beroep in volle rechtsmacht en met schorsende werking werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hangende de asielpcedure zij niet het voorwerp kan uitmaken van enige verwijderingsmaatregel (non-refoulement principe), dat de bijlage 13quinquies derhalve niet ten uitvoer kan worden gelegd zolang de asielpcedure hangende is. Verzoekster meent dat de staatssecretaris op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen enkel belang had bij het nemen ervan, dat de totstandkoming derhalve manifest onredelijk is, aangezien deze eenvoudigweg niet uitvoerbaar was/is op het ogenblik van de bestreden beslissing. Zij vervolgt dat de staatssecretaris over de (logische) mogelijkheid beschikt om (pas) een (nuttig) bevel om het grondgebied te verlaten te (laten) betekenen wanneer haar asielpcedure afgesloten is en wanneer geen schorsend beroep meer openstaat.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster wijst er op dat het bevel om het grondgebied te verlaten de Belgische autoriteiten de mogelijkheid biedt om haar te repatriëren naar Albanië, dat het betekenen van de bestreden beslissing aan de autoriteiten dus een vrijbrief geeft om haar te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in het asielprocedure tot stand is gekomen, dat tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal immers (tijdig) een beroep werd ingesteld bij de Raad, dat deze procedure nog hangende is en de rechtsdag nog niet werd bepaald. Verzoekster meent dat zij dreigt gerepatriëerd te worden alvorens de Raad zich kan uitspreken over de hervorming van de beslissing van de commissaris-generaal, dat dit uiteraard een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen, dat het bevel voor haar aldus het concrete risico inhoudt om in strijd met artikel 3 van het EVRM gerepatriëerd te worden, aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring, dat het bevel aldus onvermijdelijk een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bevat, die noodzakelijkerwijze dient te worden bestreden, voor een gedwongen verwijdering, teneinde deze repatriëring te verhinderen, aangezien deze niet meer kan worden aangevochten wanneer deze definitief zou zijn geworden.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52/3 iuncto artikel 7 iuncto artikel 2 iuncto artikel 1 van de vreemdelingenwet iuncto artikel 35 en artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoekster herhaalt dat haar asielprocedure hangende is voor de Raad, dat een beroep met volle rechtsmacht en schorsende werking werd ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal, dat zij ingevolge artikel 111 van het vreemdelingenbesluit in bezit dient gesteld te worden van een bijlage 35, aangezien dit een wettelijke verplichting is, dat deze bijlage 35 haar het verblijf machtigt op het Belgisch grondgebied, zodat zij niet als onwettig kan beschouwd worden in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet, dat zij derhalve beschikt over de documenten die vereist zijn voor het legaal verblijf in de zin van artikel 2 van de vreemdelingenwet, dat aldus de voorwaarden voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet vervuld zijn. Na het citeren van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit en de artikelen 52/3 en 7 van de vreemdelingenwet, herhaalt verzoekster dat zij beschikt (of minstens behoort te beschikken) over een bijlage 35 die haar machtigt in België te verblijven. Zij vervolgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten aldus manifest de bovenvermelde artikelen schendt aangezien dit bevel geen rekening houdt met de bijlage 35 die haar verblijf in België autoriseert, dat bovendien artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel een mogelijkheid voorziet om aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, dat artikel 7 van de vreemdelingenwet aldus geen gebonden bevoegdheid voor de staatssecretaris bevat. Verzoekster besluit dat gelet op de verplichting om een bijlage 35 af te leveren, verplichting die voortvloeit uit artikel 111 van het vreemdelingenbesluit, de staatssecretaris geen enkel belang had om de bestreden beslissing te doen afleveren, waarvan de tenuitvoerlegging enkel kan resulteren in een schending van artikel 3 van het EVRM.

4.2. Verzoekster steunt zich in het kader van de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM op het hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat bij arrest van 12 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 118 783 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werd geweigerd, zodat niet blijkt dat verzoekster nog enig belang heeft bij een betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

Ten overvloede wijst de Raad er op, betreffende verzoeksters argument dat zij dreigt gerepatriëerd te worden voordat de Raad zich heeft uitgesproken over haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal en het argument dat zij niet het voorwerp kan uitmaken van enige verwijderingsmaatregel hangende de asielprocedure, dat de beroepstermijn voor het indienen en het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de beroepstermijn en de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet).

Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4.3. De Raad stelt vast dat ook bij de uiteenzetting van haar derde middel verzoekster zich steunt op het hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat kan verwezen worden naar wat desbetreffend werd uiteengezet onder punt 4.2.

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)”.

Artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet waarnaar voornoemd artikel 75, §2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich dan ook enkel uit over verzoeksters illegale verblijfstatus, na de vaststelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat verzoekster valt onder de in artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet bedoelde geval. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster tijdens haar interview aangaf geen bestaansmiddelen te hebben en niet te mogen werken. Deze elementen worden niet betwist door verzoekster. Aldus is de bestreden beslissing op correcte wijze gegrond op artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat zij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar haar toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven.

In zoverre verzoekster meent dat de voorwaarden voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet vervuld zijn, daar zij over een bijlage 35 dient te beschikken en dat deze bijlage 35 haar machtigt tot verblijf zodat zij niet als onwettig kan beschouwd worden in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet en zij beschikt over documenten die vereist zijn voor legaal verblijf in de zin van artikel 2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van het feit dat zij in het Rijk zou verblijven zonder de vereiste documenten, in tegendeel wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd omdat zij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, dit is het gebrek aan voldoende bestaansmiddelen. In casu heeft de verwerende partij aldus geen toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd

wanneer de betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Hoewel verzoekster er terecht op wijst dat *in casu* de staatssecretaris geen gebonden bevoegdheid heeft, maakt zij geen schending van de door haar in het derde middel aangevoerde bepalingen aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER